

Arrest

nr. 211 266 van 19 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2017 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 quater §1,6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K. (..)

Voornaam: B.-O. (..)

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: 18.03.1970

Geboorteplaats: Udon Thani

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: xxxxxxxxxxxxxx

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 08.01.2015 in functie van haar partner de heer V. D. (..) (RR xxxxxxxxxxxx). De aanvraag werd echter ten onrechte ingediend en de F-kaart bijgevolg ten onrechte bekomen. Immers, de wettelijke samenwoning werd nooit geregistreerd, derhalve kon betrokkene art. 40bis, §2, 2° niet inroepen om het verblijfsrecht te bekomen.

Uit de gegevens van het arrest van doorhaling door het Hof van beroep van Gent met rolnummer 2015/AR/1243, uitspraak d.d. 04.04.2016, blijkt dat de wettelijke samenwoning van betrokkene met de heer D. V.(..) (RR xxxxxxxxx) niet werd geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent. Dit was op 29.07.2014. Betrokkenen tekenden beroep aan op 10.09.2014 tegen deze weigeringsbeslissing. Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent van 26.02.2015 werd beslist dat het verhaal van de eisers ontvankelijk is maar wijst het af als niet gegrond. Op 30.04.2015 werd een verzoekschrift neergelegd om hoger beroep in te stellen tegen deze beslissing. Echter, op 23.02.2016 werd door de partijen een gezamenlijk verzoek tot doorhaling neergelegd. Op 04.04.2016 werd de doorhaling bevolen door het Hof van Beroep te Gent. Het parket verleende op 24 januari 2017 negatief advies betreffende de registratie van de wettelijke samenwoning. Derhalve kan niet gesteld worden dat betrokkene intussen haar gelijk heeft gehaald betreffende de registratie van de wettelijke samenwoning en deze alsnog een wettelijke basis zou kunnen vormen voor het verblijfsrecht.

Na uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg op 26.02.2015 en de annulering van het Hoger Beroep d.d. 04.04.2016 kunnen we stellen dat de niet-registratie kracht van gewijsde heeft gekregen.

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'er door de minister of zijn gemachtigde binnen 5 jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: (...) het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; Bijgevolg kan, overeenkomstig dit artikel, een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Op 15.03.2017 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins — en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”, en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4. Deze instructies werden op 28.03.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Aanvraagformulier tot inschrijving en tot bekendmaking in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad (3.09.2012 neergelegd) van onderneming PINID MASSAGE waar betrokkene als werkend vennoot tewerkgesteld was + arbeidsovereenkomst voor arbeiders bij PINID MASSAGE BVBA + loonbrieven voor de maanden april 2013 — juli 2013 en juli 2014 - oktober 2014; Attest van aansluiting bij HDP Sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen dd. 30.07.2012; attest partena betreffende aansluiting sociale verzekering dd. 05.09.2014; regularisatiebericht wegens een wijziging in uw loopbaan dd. 05.09.2014; overschrijvingsopdrachten sociale bijdragen dd. 30.07.2012, 12.10.2012, 31.01.2013, 30.04.2013, 08.07.2013; volledig uittreksels van de gegevens van een onderneming natuurlijk persoon; brief Xerius Gent betreffende stopzetting onderneming; overschrijvingsopdracht Xerius dd. 16.04.2016;

brief xerius betreffende herberekening sociale bijdrage: Er dient opgemerkt te worden dat uit de gegevens van de RSZ databank blijkt dat betrokkene sedert 31.10.2014 niet meer tewerkgesteld is. Van verworven economische belangen kan derhalve niet gesproken worden. Verder blijkt ook dat de onderneming ondertussen failliet is.

- Factuur dd. 15.01.2015 betreffende een tolkopdracht bij de familiekamer RE A Gent inz. D. V. (...): Deze documenten behoren de heer D. V. (...) toe, deze documenten bewijzen niet dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Deelcertificaten Nederlands tweede taal dd. 26.02.2015, 30.06.2015, 15.12.2016, 21.02.2017; inschrijvingsformulier Nederlands tweede taal dd. 14.09.2010, 9.01.2015, 8.01.2015, 25.02.2015, 21.04.2015, 1.07.2015, 27.10.2015, 23.02.2016, 7.10.2016, 19.12.2016, 21.02.2017, 30.01.2017 + doelen open module alfa (verkort): leeswerkplaats: gezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

- Brief personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2015, aanslagjaar 2016 + overschrijvingsopdracht algemene provinciebelasting: het betalen van belastingen is geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Iedereen die woonachtig is in het Rijk wordt verondersteld belastingen te betalen.

- Attest lidmaatschap ziektekostenverzekering dd. 31.03.2017 + uitnodiging tot betaling dd. 5.12.2014: een ziektekostenverzekering hebben behoren tot basisvoorzieningen om in een minimum van waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.

- Vaststelling van woonst met het oog op een wettelijke samenwoning dd. 6.12.2016: dit attest is evenmin een bewijs van integratie in het Rijk

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, er is nooit een geregistreerde wettelijke samenwoning geweest, betrokkene en de referentiepersoon zijn geen koppel overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980, hierdoor is verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald.

Het schrijven van de advocaat dd. 2.05.2017 doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig artikel 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien er geen nooit een geregistreerde wettelijke samenwoning is geweest. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Van een schrijnende situatie lijkt in het administratief dossier evenmin sprake.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig het art. 42quater §1, 4° Vw. omdat de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg, aangaande de niet-registratie van de wettelijke samenwoning, na annulering van het hoger beroep dd. 4.04.2016, kracht van gewijsde heeft gekregen.

2.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing in tweede instantie onterecht stelt dat de door verzoekster aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, laatste lid, Vw., niet kunnen weerhouden worden.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken samen, waaruit blijkt dat verzoeker alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en in haar eigen inkomsten te voorzien, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn verblijfsrecht overeenkomstig het art. 42quater§1, laatste lid, Vw.

4.

Dat er in casu sprake is van schending van het art. 42quater§1, laatste lid, Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Immers, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk waarom het verblijfsrecht beëindigd wordt en waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet kunnen overtuigen om het verblijfsrecht te behouden.

2.3. De Raad wijst er voorts op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar had moeten uitnodigen voor een verhoor alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing.

2.6. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C- 141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht dat kadert binnen de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken. Dit moet gerespecteerd worden door de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen, die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34, 40 HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45 en HvJ 11 december 2014, C-249/13).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren

rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De Raad wijst er daarbij op dat ook in het licht van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet voor wat betreft het socio-economisch onderzoek en in het licht van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet wat betreft de uitzonderingsgevallen de gemachtigde verzoekende partij moet uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken.

Samen met de verwerende partij dient de Raad evenwel vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 maart 2017 werd uitgenodigd om alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan zij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde haar situatie in België correct in te schatten. Verzoekende partij heeft deze uitnodiging op 28 maart 2017 ontvangen en is hierop ingegaan door diverse documenten voor te leggen die ook in de bestreden beslissing worden besproken.

De gemachtigde heeft met andere woorden het socio-economisch onderzoek en het onderzoek naar de uitzonderingsgronden verricht op grond van de informatie waarover hij beschikte en die hem door verzoekende partij werden overgemaakt. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat zij niet werd gehoord of dat de gemachtigde met enig nuttig aan hem voorgelegd element geen rekening heeft gehouden.

2.7. Verzoekende partij is het voorts oneens met de beoordeling inzake haar socio-economische situatie. Zij stelt dat uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij alles in het werk stelt om zo vlug mogelijk te integreren en in haar eigen inkomsten te voorzien.

2.8. Artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken ten behoud van haar verblijfsrecht onder de loep genomen doch geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot het behoud van het verblijfsrecht. De verwerende partij wijst er daarbij ondermeer op dat uit de gegevens van de RSZ-databank blijkt dat verzoekende partij al sinds 31 oktober 2014 niet meer tewerkgesteld is. Verzoekende partij ontkent dit ook geenszins. Haar betoog dat zij alles in het werk stelt om zo snel mogelijk in eigen inkomsten te voorzien kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij reeds meerdere jaren niet meer tewerkgesteld is zodat de verwerende partij op goede gronden en in alle redelijkheid oordeelt dat er van verworven economische belangen in België niet gesproken kan worden. De verwerende partij merkt voorts op dat wat betreft de taalopleiding Nederlands het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te kunnen functioneren in het dagelijkse leven zodat de stukken aangaande de gevolgde taalopleiding niet aantonen dat verzoekende partij in het verleden grote inspanningen heeft gedaan om zich te integreren in België of dat zij heden geïntegreerd is. Zoals voorts blijkt kan het bewijs van betalen van belastingen en het feit een ziektekostenverzekering te hebben bezwaarlijk aanzien worden als een bijzondere vorm van integratie. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij alles in het werk stelt om zo snel mogelijk te integreren doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Verzoekende partij gaat er voorts ook volledig aan voorbij dat zij slechts relatief kort in België heeft verbleven in vergelijking met het verblijf in het herkomstland. Het is dan ook redelijk te stellen, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing doet, dat verzoekende partij nog voldoende banden heeft in het herkomstland.

Verzoekende partij geeft met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. In de mate dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt deze schending in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet dan ook niet aangetoond. Evenmin wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER